

ฮ่องเต้ โสมงาม

บุปผิ/ผัวเหิน

我靠美颜稳住天下

วังซานซาน (望三山) เขียน
เหินซุ่นเจิน แปล
starry (黑色豆腐) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังการมาถึงของชายหนุ่มหัวก้าวหน้าแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดได้สักระยะ แผ่นดินต่ำเหิงก็เริ่มมีแนวทางการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น แต่คลื่นลมซึ่งเป็นภัยต่อบ้านเมืองนั้นมีอาจสงบลงได้ หากไร้ซึ่งการสยบอำนาจของผู้ที่ได้ม้านมาโดยไม่ชอบธรรม

เมื่อการล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ผลิจบลง จึงเป็นเวลาที 'กู่หยวนไป' จะต้องดำเนินภารกิจของตนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ทั้งการต่อต้านการทุจริตของเหล่าข้าราชการ การป้องกันการสร้างพรรคพวกเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตน ยิ่งไปกว่านั้นคือการหาทางกำจัดเหล่าผู้มีอำนาจในท้องถิ่น รวมถึงพรรคพวกที่หลงเหลืออยู่ของหลูเฟิง เพื่อให้ราษฎรได้พบกับความสุขสงบอย่างแท้จริง ในขณะที่ 'เซวียหยวน' เองก็เริ่มเกิดความสงสัยเกี่ยวกับความรู้สึกของตนที่มีต่อจักรพรรดิคนงามแห่งต่ำเหิงซึ่งเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เพราะพวกเขาทั้งสองและเหล่าข้าราชการบริวารผู้ซื่อสัตย์ยังมีบททดสอบที่แสนยากหนัรออยู่หลังจากนี้...

สุดท้ายแล้วกู่หยวนไปจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนมุ่งหวังไว้หรือไม่ และความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างเขากับเซวียหยวนจะพัฒนาไปได้ถึงระดับใด เอเวอร์วายเป็นขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านร่วมหาคำตอบกันต่อไปในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วายเป็น

แนะนำตัวละคร

* นางอวีเหี่ยน

บุตรชายของตุลาการศาลสถิตยุติธรรม เป็นผู้มีพรสวรรค์ในนครหลวง เคยเขียนกลอนสิบสามบทเพื่อถากถางผู้มีอำนาจที่ไม่รู้จักทุกซอกในใต้หล้า รวมทั้งยังเยาะหยันว่ากู่หยวนไปไม่คู่ควรแก่การเป็นฮ่องเต้ ภายหลังจากที่ได้รู้จักกู่หยวนไปมากขึ้นความรู้สึกด้านลบก็พลันหายไป ปัจจุบันดำรงตำแหน่งพันฮวา และเป็นอีกหนึ่งคนที่สำคัญต่อแผนการปฏิรูปต้าเหิงของกู่หยวนไป เนื่องจากเป็นคนมีชื่อเสียงและสามารถปลุกระดมความคิดเห็นของชาวบ้านได้ซึ่งเอื้อต่อการทำประชามติ

* ช่งอี่หลิน

บัณฑิตผู้สมัครสอบเคอจิวจากซานตง ซึ่งในละครเรื่อง 'ขุนนางผู้เรืองอำนาจ' เขาถูกขับออกจากตำแหน่งเพราะมีเลือดชี่ชยา จึงหันไปชบอกลีชี่ชยาเพื่อพัฒนาความแข็งแกร่งของแคว้นจนเป็นภัยกับต้าเหิง ปัจจุบันดำรงตำแหน่งป๋ิงเหี่ยน และเป็นอีกหนึ่งคนที่กู่หยวนไปพยายามรักษาไว้เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เหมือนในละครขึ้น อีกทั้งยังอาศัยขีดความสามารถที่มีอยู่สูงของช่งอี่หลินเพื่อพัฒนาต้าเหิงให้ดียิ่งขึ้นไปอีกด้วย

* สวีตสงหยวน

แก่นำกบฏ ซึ่งเป็นผู้นำทัพหลบหนีจากนครหลวงไป
ยังจังหวัดน่านได้สำเร็จในครั้งที่มีการปราบกบฏหลู่เฟิง
ปัจจุบันมีกองกำลังที่สลับซับซ้อนและได้ตั้งพรรค
'จ๋ยาเซิน' ซึ่งมาจากอักษรพ้องเสียงของคำว่า 'ชิงจ๋ยา'
และ 'เซิงสยา' ซึ่งทั้งสองคำนี้หมายถึงการสวรรคตของ
จักรพรรดิ เป็นคนทะนงตัว มีความมั่นใจสูง บ้าอำนาจ
หลงใหลในคำเยินยอ เหมือนจะฉลาดแต่ไม่เฉลียว

* หลิวเหยียน

ชาวเมืองเจี้ยนคัง มณฑลเจียงหนาน ซึ่งมาขอความ
ช่วยเหลือจากสวีตสงหยวน เนื่องจากครอบครัวถูก
บันตีระชื้อหาสมคบคิดกับเหล่าขุนนางทำการทุจริต
ทำให้เขาอับจนหนทางต้องหอบทรัพย์สินในบ้านหลบหนี
เป็นคนที่ดูสง่าผ่าเผย ท่าทางเหมือนมีการศึกษาภายหลัง
จึงได้เป็นที่ปรึกษาคนสนิทของสวีตสงหยวน และเป็น
คนที่สวีตสงหยวนไว้วางใจมากคนหนึ่ง แต่หลิวเหยียนคนนี้
แท้จริงแล้วมีความลับบางอย่างที่ยังเก็บซ่อนไว้

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงคราม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 43

ดีที่ถ้ำแห่งนี้ขนาดใหญ่มาก จึงมีพื้นที่เพียงพอให้คนยี่สิบสามสิบคนเข้าไปอยู่ดังเช่นตอนนี้

เถียนฝูเซิงซึ่งรออยู่ในค่ายเกรงว่าฮ่งเต๋จะหิว จึงได้สั่งให้ทหารม้าทุกคนพกขนมอบที่ห่ออย่างแน่นหนาไว้ด้วย กลุ่มผู้คุ้มกันของเหอซินอ๋องมีความละเอียดอ่อนยิ่งนัก ขณะหยิบขนมอบออกมามันจึงยังอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์

กู่หยวนไปไม่หิว จึงให้เหล่าทหารองครักษ์แบ่งกันกิน

จะว่าไปก็บังเอิญยิ่ง หลังจากเหล่าทหารองครักษ์กินขนมเสร็จฝนด้านนอกก็เริ่มซา ไม่นานท้องฟ้าก็สว่างสดใสขึ้นมาอีกครั้ง แสงแดดจ้าสาดส่องแผ่นดินกว้างใหญ่ ลมพายุได้หยุดลงแล้ว

กู่หยวนไปเดินนำหน้าออกไป พื้นด้านนอกเป็นโคลน มันปกคลุมเต็มรองเท้ามังกรทั้งยังลื่นเล็กน้อย ขณะที่เหอซินอ๋องซึ่งอยู่ด้านข้างกำลังล้างเลว้าควรยื่นมือออกไปประคองกู่หยวนไปดีหรือไม่ เซวียหยวนที่อยู่อีกข้างก็ยื่นมือออกไปก่อนแล้ว มือข้างหนึ่งของเขาจับมือของกู่หยวนไว้ไว้ ส่วนมืออีกข้างวางไว้ที่เอวด้านหลัง ก่อนยิ้มกว้างเอ่ย "ฝ่าบาทก้าวเดินระวังนะพะย่ะค่ะ"

แต่ละย่างก้าวของกู่หยวนไปนั้นมันคงยิ่ง ชายเสื้อที่ระอุอยู่ข้างทำสะบัดไปมาจนเป็นโคลนเป็นจุดดำๆ ระหว่างที่เดิน

เซวียหยวนเห็นจุดโคลนเหล่านั้นแล้วรู้สึกไม่สบอารมณ์นัก เขาก้มลงและ

ยกเสื้อคลุมด้านหลังกั๊หยวนไปขึ้น กั๊หยวนไปก้มลงชำเลื่องมองใบหน้าของเขา แวบหนึ่งก่อนจะสายตากลับ อีกฝ่ายไม่เต็มใจที่จะมองมากกว่านี้แม้แต่ชั่วขณะเดียว และไม่แม้แต่จะยืมให้เซวียหยวนด้วยซ้ำ

เขายังโกรธอยู่

ถ้าถูกคนจูงออกมาแล้ว ก่อนจะถูกเสื้อคลุมตัวที่ยังสะอาดเช็ดน้ำฝน และแขวนด้านหลังอีกครั้ง กั๊หยวนไปพลิกตัวขึ้นมาแล้วเหลือบมองเซวียหยวน จงใจใช้สายตามองไปยังส่วนล่างของเขา มุมปากยกขึ้น กระซิบด้วยน้ำเสียงรังเกียจระคนเย็นชา "เจ้าเดรัจฉาน"

ประโยคนี้น่าเบื่อมาก มีเพียงเซวียหยวนที่ได้ยิน

เซวียหยวนเงยหน้าขึ้นก็สบกับสายตาของห้องใต้ที่มองลงมาจากบนหลังม้า

บังเหียนถูกควบคุม มุมปากที่ยกขึ้นของกั๊หยวนไปแผ่ด้วยความเหยียดหยัน ม้าหันตัวอย่างเชื่อง ก่อนน้ำโคลนที่ก๊บบม้ายาลงไปนั้นจะกระเซ็นขึ้นใส่เต็มตัว เซวียหยวน เซวียหยวนหลับตาลง ทอดถอนใจแล้วก้มลงมองเสื้อคลุมของตน เจ้าของเสื้อชั้นต่ำที่ถูกห้องใต้ด่าว่าเป็น 'เจ้าเดรัจฉาน' แหงนหน้าขึ้นมาเล็กน้อย

เซวียหยวนรำพันกับตัวเอง "ถูกด่าแล้วเหตุใดเจ้ายังหงนหน้าขึ้นไปอีกเล่า"

พื้นที่ล่ำสัตรนั้นชุ่มแฉะ น้ำฝนทำให้พื้นลื่นจนไม่สามารถล่ำสัตรได้แล้ว ทว่างานล่ำสัตรवलอบใจฝ่าบาทยังคงดำเนินต่อไป

พื้นที่ในค่ายได้ถูกจัดสรรทำความสะอาดไว้แล้ว เนื้อที่ใช้สำหรับย่างภูคนำมารวมไว้ด้วยกัน หนึ่งในนั้นมีหมีที่เซวียหยวนเป็นคนล่าซึ่งดึงดูดความสนใจจากทุกคนเป็นอย่างมาก คนที่ผ่านไปผ่านมาล้วนต้องมองมาปราดหนึ่ง

กั๊หยวนไปยกถุงเท้าหมีที่เซวียหยวนตัดมาเป็นรางวัลให้เขานำกลับไปจวนสกุลเซวียแล้ว จากนั้นก็ตรวจรางวัลคนที่ควรได้ พลอบใจคนที่ควรพลอบใจ คนครัวจากห้องเครื่องหลวงกำลังชะมักเข้มน้อยกับการจัดการส่วนผสม กลิ่นหอมโชยมาแตะจมูกจากที่ไกลๆ

ก๊วยฮวนไปล้างมือและสั่งให้คนทำเตาอย่างง่ายขึ้นมา เมื่อจุดไฟเผาถ่านผู้คนกลุ่มหนึ่งก็ติดตามสังเกตฮองเต้เพื่อเรียนรู้การทำเนื้ออย่างอย่างกระตือรือร้น

"ได้เท่าทุกท่าน" ก๊วยฮวนไปกล่าวด้วยรอยยิ้มจางๆ "หลายวันมานี้ต้องลำบากพวกท่านแล้ว วันนี้ก็พักผ่อนให้เต็มที่ เมื่อกลับไปแล้วยังต้องอยู่กับงานกันอีกครั้ง"

เหล่าขุนนางกล่าวรับคำอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวว่าสามารถแบ่งเบาความกังวลของฮองเต้ได้ ไม่นับว่าลำบากเลย

ก๊วยฮวนไปเยี่ยมบางๆ บังเอิญว่ามีคนครัวจากห้องเครื่องหลวงผู้หนึ่งนำข้าวสารไปล้าง ก๊วยฮวนไปจึงเรียกให้เขาเข้ามา ยื่นมือหยิบข้าวสารขึ้นมากำหนึ่ง ก่อนถอนหายใจเอ่ย "ข้าวสารดี ที่นาดี ทว่าข้าวสารที่ดีเช่นนี้จะมีราษฎรสักกี่คนที่มีโอกาสได้กินกัน"

ได้ยินคำพูดของเขาแล้ว ขุนนางทุกคนต่างถอนหายใจและกล่าวว่าจางอย่างเห็นพ้องต้องกันสองสามประโยคด้วยเสียงแผ่วเบา ในใจลอบพินิจพิจารณาห้อยคำนี้ของฮองเต้ เหตุใดจึงพินิจก็ยิ่งรู้สึกว่านี้คือคำเตือนสุดท้ายก่อนดำเนินการต่อต้านการทุจริต

ก๊วยฮวนไปลงมืออย่างเนื้อด้วยตัวเองไม้หนึ่ง พุดคุยอย่างสนุกสนานกับเหล่าขุนนางสักพัก ในที่สุดก็พาคนส่วนใหญ่กลับนครหลวงอย่างเอิกเกริกก่อนท้องฟ้าจะมีด

เซวียหยวนนำอั่งท้าวหมักกลับจวนสกุลเซวีย หลังจากเฝ้าติดตามแม่ทัพเซวียสักพักใหญ่ เขาก็วางดาบลงข้างตัวแล้วนั่งลงด้านข้างอย่างเหม่อลอย

แม่ทัพเซวียเอ่ยถาม "ลูกชายข้ากำลังคิดอะไรอยู่"

เซวียหยวนขมวดคิ้ว "ข้ารู้สึกว่ข้าไม่ปกติ"

"ไม่ปกติที่ใด"

ไม่ปกติที่มัวแต่คิดถึงก๊วยฮวนไปอยู่อย่างนี้

ตั้งแต่กลับมาจากค่ายล่าสัตว์ คงมีเพียงเวลาเฝ้าตามเมื่อครู่เท่านั้นที่

ไม่ได้นึกถึงเขา เพราะบัดนี้ในสมองก็มีแต่กู่หยวนไปอีกแล้ว

ไม่ว่าจะนึกถึงสีหน้าโมโห หรือนึกถึงตอนที่ยิ้ม เซวียหยวนก็ยังคิด
อยากจะทำสิ่งก้างเงงของเขา

เซวียหยวนเอ่ยว่า "ข้ามักจะคิดถึงฮ้องเต๋อยู่เสมอ"

แม่ทัพเซวียตกตะลึง จากนั้นก็หัวเราะเสียงดัง "ฮ่าๆ นี่ก็คือหัวใจที่
จงรักภักดีแล้ว ในฐานะขุนนางย่อมคิดเพื่อฮ้องเต๋ตลอดเป็นธรรมดา"

หัวใจที่จงรักภักดี? เซวียหยวนยิ้มเยาะ

"ยามที่ข้าคิดถึงฮ้องเต๋ หัวใจข้าจะเต้นรัว" เซวียหยวนห่อสองตาลง
"นี่เรียกว่าหัวใจที่จงรักภักดีหรือ"

แม่ทัพเซวียพยักหน้าด้วยความมั่นใจ ตบๆ ที่ไหล่ของบุตรชายคนโต
ด้วยความชื่นชม "นี่คือหัวใจของเหล่าขุนนางที่คิดทำการใหญ่เพื่อฮ้องเต๋อย่าง
แท้จริง"

เซวียหยวนเงยบั้นไม่พูดอะไรอีก

เขายังมีของพรวคนี้อยู่อีกหรือ

หลังการล่ำสรวลในฤดูใบไม้ผลิสิ้นสุดลง ขุนนางในราชสำนักทั้งเมืองบน
และเบื้องล่างก็เริ่มตรวจสอบทรัพย์สินของครอบครัวอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะ
ขุนนางที่จวนเดิมมิได้อยู่ในนครหลวง พวกเขาให้ม้าเร็วห่อตะปั้งส่งจดหมาย
ที่มีถ้อยคำรุนแรงกลับไปฉบับแล้วฉบับเล่า เพื่อให้ครอบครัวรีบแก้ปัญหากับ
สิ่งของใดๆ ก็ตามที่ได้มาจากการทุจริต

ทั้งที่นาที่ซอและเช่าไว้ จะเสียส่วนใหญ่เพราะส่วนน้อยมิได้!

ผ่านไปเช่นนี้ไม่กี่วัน กระทั่งวันนี้ในการประชุมราชสำนักช่วงเช้ากู่หยวนไป
สวมเสื้อคลุมที่ซับซออนและหนักอึ้ง สั่งการให้ดำเนินการต่อต้านการทุจริต
ครั้งใหญ่ทั่วแคว้นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ในวันเดียวกันสำนักตรวจการที่ถูกฮ้องเต๋ชำระล้างโดยสมบูรณ์ไปรอบหนึ่ง
พร้อมทั้งหน่วยควบคุมดูแลและองค์กรซึ่งตงหลิงก็เริ่มง่วนกับการทำงานอีกครั้ง

ไม่มีขุนนางคนใดในแคว้นที่รู้ว่าหน่วยต่อต้านการทุจริตนี้จะมีคลื่นสองลูก

กำหนดไปต้องการให้คลื่นลูกหนึ่งอยู่ในที่สว่าง ส่วนอีกลูกอยู่ในที่ลับเพื่อค้นหา
หนอนตัวใหญ่ที่ประสงค์จะต่อกรกับราชสำนักออกมาให้หมด!

ม้าห้อยตะปิงไปอย่างรวดเร็ว คนในสำนักตรวจการมุ่งหน้าไปยังยั้งฉางที่ใกล้
ซานนครหลวงที่สุด ภายใต้การคุ้มกันโดยกลุ่มยอดฝีมือแห่งองครักษ์ตงหลิง

ในสำนักตรวจการนอกจากขุนนางเก่าที่เคยอยู่ที่นี้มาก่อน ขุนนางที่ถูก
ยัดเข้าไปใหม่ทุกคนล้วนเป็นอัจฉริยะที่ได้รับการฝึกฝนพิเศษจากหน่วยควบคุม
ดูแล พวกเขาย้ายจากที่มืดไปสู่ที่สว่าง บัดนี้สำนักตรวจการอยู่ในความควบคุม
ของฮ่องเต้โดยสมบูรณ์แล้ว

ช่วงอันหลินกับจินเชิงที่เพิ่งเข้ากลุ่มองครักษ์ตงหลิงก็เป็นหนึ่งในนั้น

ในใจของช่วงอันหลินรู้ดีว่าเป็นการทดสอบความสามารถของเขาจาก
ฮ่องเต้ จึงใจเย็นและมุ่งมั่นที่จะสร้างผลงานที่โดดเด่นบางประการให้ได้
ผู้ที่นำทางเบื้องหน้าคือข้าหลวงตรวจการและเป็นผู้ที่มีความจงรักภักดียิ่งต่อ
ราชบัลลังก์ ข้าหลวงตรวจการพลิกตัวลงจากม้าที่หน้ายั้งฉาง ไม่สนใจเหล่า
ขุนนางที่ต้องการเข้ามาทักทายพร้อมเหวี่ยงที่แตกพลั๊ก ก่อนสั่งให้คนเปิดประตู
ยั้งฉางโดยตรง

ผลผลิตและเมล็ดพืชที่เก็บเกี่ยวได้ในที่ดินแต่ละหมู่บ้านถูกบันทึกไว้
ในหนังสือรายงาน กรมอากรได้นำหนังสือรายงานเหล่านี้ส่งให้หน่วยควบคุม
ดูแลแล้ว ข้าหลวงตรวจการมองดูหนังสือรายงานในมือของตัวเองก่อนกล่าว
ด้วยน้ำเสียงลุ่มลึก "เริ่มได้"

เขาไม่ฟังคำพูดและไม่ดูรายงานตัวเลขอ้างอิงการตรวจนับที่ขุนนาง
ยื่นมาให้แม้แต่หน่อย ทำเพียงยื่นตรงหน้าประตูยั้งฉาง จดบันทึกข้อมูลที่ยรายงาน
โดยผู้ได้บังคับบัญชาอย่างไม่หยุดหย่อน

"ข้าวสารเก่าสามร้อยหกสิบเอ็ดกระสอบ ข้าวสารใหม่หนึ่งร้อยห้าสิบหก
กระสอบขอรับ"

"ข้าน้อยได้สุ่มตรวจข้าวสารเก่าสี่สิบกระสอบ เจ็ดกระสอบในนั้นมีหนอน
และทรายเจือปนขอรับ"

เสียรายงานแต่ละสายดั่งกังวานอย่างมันคงอยู่นอกยุ่งฉาง เหงื่อบนศีรษะของขุนนางที่มารอรับเพิ่มมากขึ้นทุกที และเขาก็อ่อนปวกเปียกขึ้นเรื่อยๆ

ความเข้มข้นในการต่อต้านการทุจริตครั้งนี้ น่าสะพรึงเกินไปแล้ว!

นี่เป็นความเข้มข้นถึงขั้นพลิกทั้งยุ่งฉางเลยทีเดียว!

ในเวลาเดียวกันขุนนางสำนักตรวจการได้พาเหล่าเจ้าหน้าที่ที่เหลือสำรวจไปทั่วทุกพื้นที่ราวกับแผ้วถางโดยมีนครหลวงเป็นศูนย์กลาง ผู้ที่เตรียมใจต้อนรับเจ้าหน้าที่ต่อต้านการทุจริตชุดแรกก็อดที่จะเหงื่อแตกพลั้มได้

ใครก็คิดไม่ถึงว่าเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะมีพลังที่แข็งแกร่งเพียงนี้

ยุ่งฉางได้ก็ตามที่มีปัญหา ขุนนางโดยรอบก็จะได้รับการตรวจสอบจากสำนักตรวจการอีกครั้ง และทันทีที่ตรวจพบร่องรอยการทุจริตพวกเขาก็จะไม่เกรงใจแล้ว

ทุกอย่างเป็นไปตามกฎหมาย ยกยกมาทำอะไรจะได้รับโทษตามกฎหมายฉบับใด และหากชาวบ้านในท้องที่ชี้ว่าขุนนางผู้นี้ไม่ได้ทุจริตเพียงอย่างเดียว ก็จะยิ่งกลายเป็นข้อหาใหญ่ ไม่มีทางดินหลุด

ราชสำนักเปิดฉากดำเนินการต่อต้านการทุจริตได้อย่างดุเดือด เมื่อข่าวไปถึงจวนว่าการท้องถิ่น ขุนนางจากที่ต่างๆ ก็มารวมตัวกัน ขุนนางทุจริตตื่นตระหนกและเริ่มแกะหาหย่อมรั้ว* ผู้ที่กินอยู่บนหยาดเหงื่อแรงกายของชาวบ้านก็ลอบส่งข่าวของคืบอย่างลับๆ ขยายของต่างๆ ที่เก็บอยู่ในยุ่งฉางและคิดหาวิธีซื้อคืนกลับมา บางคนมีทรัพย์สินไม่พอจริง ๆ จึงทำได้เพียงกัดฟันเอาทรัพย์สินของครอบครัวมาชดเชย วางแผนไว้ว่าหลังจากจัดการกับข้าหลวงตรวจการเหล่านี้เรียบร้อยแล้ว ค่อยนำของเหล่านั้นแลกเปลี่ยนเงินกลับมา

ชาวบ้านที่ไม่รู้เรื่องราวต่างเข้ามารายล้อมและเริ่มร้องรำทำเพลงด้วยความยินดี ขุนนางมือสะอาดคอยจับตามองขุนนางทุจริตเหล่านี้มากกว่าฮ่องเต้เสียอีก บางคนมีความคิดริเริ่มที่จะจับกุมขุนนางทุจริตและส่งตัวพวกเขาไปให้ฮ่องเต้ลงพระราชอาญา

* แกะหาหย่อมรั้ว เป็นสำนวน หมายถึงต้องรอให้เกิดความเสียหายก่อนถึงจะลงมือแก้ไข ตรงกับคำพังเพยของไทยที่ว่า 'วัวหายล้อมคอก'

พวกเขากระตือรือร้นที่จะลงมือยิ่ง หากสามารถจัดการหนอนแมลงเหล่านี้ได้ ไม่นานน่าจะไต่ย้ายกลับไปยังนครหลวง

นครหลวงเอ๋ย ขุนนางราชสำนักเอ๋ย นั่นคือศูนย์กลางอำนาจทางการเมืองในราชวงศ์ต้าเหิงทั้งหมด

ในสายตาของบางคน โอกาสนี้อาจไม่ใช่โอกาสที่จะก้าวขึ้นไปง่ายๆ

ขุนเสี่ยวซานเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยในหน่วยควบคุมดูแล

เขาเกิดในวันที่หิมะตกหนัก ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งอยู่ใต้รากต้นไม้แก่ หลังจากมีคนเก็บไปเลี้ยงก็ใช้ชีวิตไม่ต่างจากสุกรและสุนัขที่ต้องเก็บอาหารได้เท่าคนอื่นกิน

พวกคนร่ำรวยต่างตบตีด่าว่าเขา ขณะที่ขุนเสี่ยวซานเจ็บจนทนไม่ไหว ก็กระโจนเข้าไปเสียดรวงเท้าของพวกเขา คนเหล่านั้นหัวเราะ จากนั้นก็วางเท้าลงปล่อยให้ขุนเสี่ยวซานเสียดจนสะอาด

ช่วงเวลานี้ไม่ใช่เวลาที่เจ็บปวดที่สุด หากขุนเสี่ยวซานเสียดรวงเท้าได้จนสะอาดก็จะได้กินอาหารหนึ่งชามที่ไม่แยเท่ากับข้าวสุกร เขาน้ำลายไหลทันทีที่นึกถึงกลิ่นหอมของข้าว ดังนั้นเขาจึงพยายามเลียหนักขึ้น

พวกคนร่ำรวยจึงเรียกเขาว่าเดรัจฉาน บอกว่าเขาด้อยกว่าสุกรและสุนัข ในใจของขุนเสี่ยวซานคิดอิจฉาสุกรเหล่านั้น เพราะก่อนที่พวกมันจะถูกฆ่า ก็ยังได้กินจนอิ่มท้อง ทั้งยังไม่ต้องถูกทุบตี ไม่ต้องเสียดรวงเท้าคนอื่นอีก มันช่างดีเหลือเกิน ขุนเสี่ยวซานอิจฉาเป็นที่สุด ดังนั้นความฝันในวัยเด็กของขุนเสี่ยวซานจึงอยากเป็นสุกรตัวหนึ่ง

เขาใช้ชีวิตเช่นนี้ไปแล้วปีเล่า ขุนเสี่ยวซานเติบโตใหญ่ขึ้นแล้ว ลำพังก้านางอย่างเดียวไม่พอให้เขาได้อิ่มท้อง กลางดึกเขาหิวมากจนกัดเนื้อตัวเอง บางครั้งก็กัดจนเลือดออก ทั้งรู้สึกขยะแขยงทั้งกระหายอยากที่จะกัดอีกสักคำ อยากกินตัวเองแต่ก็กลัวเจ็บ เขาหิวจนถึงขั้นที่มองดูดินสะอาดก็กลืนน้ำลายเอออกรันได้กลิ่นข้าวท้องก็เกร็งเป็นตะคริว

ต่อมามีครั้งหนึ่งที่พวกคนร่ำรวยพาแขกมาให้ขุนเสี่ยวซานเสียดรวงเท้า

ซุนเสี่ยวชานนึกว่ามีข้าวกินแล้วก็รีบพุ่งเข้าไปหมายจะทำให้แขกมีความสุข แต่แขกผู้นั้นกลับตะขุซุนเสี่ยวชานจนปางตาย ทั้งยังกล่าวด้วยความสะอิดสะเอียนว่า "น่าขยะแขยง"

จากนั้นซุนเสี่ยวชานที่นำขยะแขยงก็ถูกคนม้วนด้วยเสื่อฟาง แล้วนำไปทิ้งไว้ในสุสานท่ามกลางหิมะตกหนักอีกครั้ง

ซุนเสี่ยวชานทั้งหัวทั้งหาง ในที่สุดเมื่อเขาออกจากเสื่อฟางได้แล้วก็คิดว่า ตนจะต้องตายอยู่ที่นี้เป็นแน่

ตายแล้วก็จะหลุดพ้นสินะ ซุนเสี่ยวชานคิด ชีวิตที่ทั้งสิ้นหวังและอดอยาก เช่นนี้ อยู่ต่อไปจะมีความหมายอันใด

อย่างไรก็ตาม ในวันที่หิมะตกหนักนั้นซุนเสี่ยวชานก็ถูกคนจากหน่วยควบคุมดูแลเก็บไป

เดิมทีซุนเสี่ยวชานนึกว่าเป็นคือสถานที่อีกแห่งที่สามารถให้เขาเลืองเท้าได้ แต่คนในหน่วยควบคุมดูแลได้มอบเสื้อผ้าที่อบอุ่นให้กับคนผอมกะหร่องเช่นพวกเขา วันที่พาพวกเขากลับไปวันแรกก็นำโจ๊กที่หอมกรุ่นและนุ่มฟูเหมือนข้าวขาวมาให้พวกเขากิน

ในใจยังเดิมผัดดองและหัวไชเท้ากรุบกรอบ รสชาตินั้นยอดเยี่ยมยิ่งนัก โตมาจนปานนี้เป็นอาหารมื้อแรกที่อร่อยจนรู้สึกอึด ซุนเสี่ยวชานกินจนแทบจะกลืนลิ้นของตัวเองลงไปด้วย

เขากินไปพลางร้องไห้ไปพลาง น้ำตาที่ร่วงหล่นในซามจนจะก่อตัวเป็นโคลนบนโจ๊กขาวอยู่แล้ว

คนที่มอบโจ๊กให้เขาหัวเราะแล้วเอ่ย "กินช้าๆ หน้อย ยังมีอีกหม้อใหญ่ พวกเจ้าน่าสงสารจริงๆ หลายวันนี้คงกินได้แต่โจ๊กแล้ว ไว้ร่างกายของพวกเจ้าฟื้นฟู พวกเรายังมีปลาและเนื้ออีกมาก!"

"มีปลาและเนื้อ?" ซุนเสี่ยวชานได้ยินคนที่อยู่ข้างกายตนพูดก็เอ่ยด้วยความสับสน "พวกเรา ก็กินได้หรือ"

คนในหน่วยควบคุมดูแลหัวเราะหึๆ รู้สึกขบขัน "พวกเจ้ากินไม่ได้แล้ว ใครกินได้เล่า อีกสองวันพวกเจ้าก็จะได้เป็นสุขแล้ว"

ขณะที่พวกเขาถูกพาไปอาบน้ำและกำลังจะพาไปยังที่นอน ชุนเสี่ยวซาน ที่ตามอยู่หลังสุดก็พูดขึ้นอย่างจริงจัง "ข้าเสียรองเท่าใด พวกท่านต้องการให้ข้าเสียรองเท่าหรือไม่"

เจ้าหน้าที่ที่ถูกเขากลามเช่นนี้ตะลึงงัน จากนั้นก็ตบๆ ศีรษะของชุนเสี่ยวซาน อย่างไม่สบายใจ ชุนเสี่ยวซานยังจำความรู้สึกอับอายจากฝ่ามือของอีกฝ่ายได้ จนถึงบัดนี้

"วางใจเถิด มีฝ่าบาทอยู่ ไม่มีใครกล้าให้เจ้าเสียรองเท่า"

ชุนเสี่ยวซานรู้สึกหวาดกลัว เขารู้ว่าตัวเองทำอะไรไม่เป็น แล้วตัวเองที่ทำอะไรไม่เป็นเลยนั้นจะมีสิทธิ์กินอิ่มได้อย่างไร

แต่ว่าพวกเขาก็ได้กินอิ่มจริงๆ

หลังจากได้กินข้าวจนอิ่มมากหลายมื้อแล้ว พวกเขาได้เห็นเนื้อขามใหญ่ เนื้อเหล่านั่นถูกวางอยู่ตรงหน้า เมื่อชุนเสี่ยวซานได้เห็นมันเป็นครั้งแรกดวงตาก็แดงก่ำ

นั่นเป็นเนื้อที่อร่อยที่สุดในได้ห้อย่างแท้จริง ชุนเสี่ยวซานต้องดูตะเกียบสับกว่าครึ่งในการกินเนื้อชิ้นหนึ่ง เขารู้สึกว่าสิ่งที่ตัวเองได้กินเนื้อนั้น ทำให้เสียของ ทั้งรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจแทนเนื้อชิ้นนั้น ทว่าก็อดความตะกละที่จะกินเนื้อคำใหญ่ชิ้นเรื่อยๆ ไม่ได้

วันนั้นเขากินเนื้ออย่างอึดหน้ำสำราญ วันต่อมาเมื่อลุกขึ้นจากเตียง ชุนเสี่ยวซานก็ได้กินอิ่มอีกมื้อ

นี่เป็นวันที่เขาไม่กล้าคิดฝันก่อนที่จะเข้ามาในหน่วยควบคุมดูแล

ต่อมาเมื่อชุนเสี่ยวซานเริ่มเรียนรู้การเขียนอ่านและความชำนาญด้านต่างๆ ผู้อาวุโสของหน่วยควบคุมดูแลท่านหนึ่งก็กล่าวประโยคหนึ่งกับพวกเขาในชั้นเรียนแรก

ผู้อาวุโสยืนอยู่ข้างหน้าต่างภายใต้แสงสุดท้ายของอาทิตย์อัสดง เขากล่าวขึ้น "ใต้หล้านี้มักจะมีคนจำนวนหนึ่งที่ปฏิบัติไม่ดีต่อราษฎร ทำให้ราษฎรต้องอยู่อย่างแร้นแค้น"

"แต่ฝ่าบาทเป็นคนเดียวที่ดีต่อพวกเรา ฝ่าบาทต้องการปกป้องราษฎร

ทั่วหล้า ทำให้เหล่าราษฎรได้กินอิ่มท้องและมีเสื้อผ้าที่อบอุ่นใส่"

"แต่ก็มักจะมีคนจำนวนหนึ่งที่ต้องการจะล้มล้างบัลลังก์ของฝ่าบาท พวกเขาไม่ต้องการให้ราษฎรมีความเป็นอยู่ที่ดี"

ขุนเสี่ยวซานเห็นด้วยกับประโยคนี้อย่างยิ่ง

ความจริงรักภักดีที่หน่วยควบคุมดูแลมีต่อฝ่าบาทนั้น คนภายนอกไม่อาจจินตนาการได้

หน่วยควบคุมดูแลถูกจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ยามที่ฮ่องเต้ขาดแคลนกำลังคน ดังนั้นทุกคนจึงทำงานอย่างหนัก พยายามฝึกปรือร่างกายให้แข็งแรงเพื่อที่จะทำงานต่างๆ ให้ฝ่าบาท

ขุนเสี่ยวซานเรียนรู้ข้อดีความสามารถเพราะต้องการตอบแทนฮ่องเต้ เมื่อเขาสำเร็จการศึกษาและเริ่มทำงานให้ฮ่องเต้ เขาก็ได้พบเจอกับคนที่ต้องการล้มล้างบัลลังก์ฮ่องเต้มานับไม่ถ้วน

ขุนนางทุจริตเหล่านี้เป็นหนึ่งในผู้บงการใหญ่

เมื่อมาได้ข้ามเส้นชายแดนสี่โจ้วแล้ว ทหารชั้นยอดที่อยู่ด้านหลังก็กล่าวขึ้น "ได้เท่าขุน ถึงแล้วขอรับ"

ขุนเสี่ยวซานตื่นขึ้นจากภวังค์ เขาเหลือบมองชาวบ้านที่เดินหมดอาลัยตายอยากอยู่ริมถนนราวกับผีดิบอย่างเห็นอกเห็นใจ ก่อนเอ่ยว่า "พวกเรารีบควมำไป สืบหาว่าเหตุใดโจรกลุ่มนั้นถึงได้หนีเข้าไปเป็นโจรภูเขา"

ดูเถิด ยามที่ฝ่าบาทพยายามนำบ้านเมืองไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ก็มักจะมีคนพวกหนึ่งที่โกงกินแผ่นดินของฝ่าบาท

ชาวต้าเหิงเหล่านี้ล้วนใช้ชีวิตด้วยการตกเป็นทาสของขุนนางทุจริต

ภายใต้การปกครองของฮ่องเต้เดิมที่พวกเขาสามารถกินอิ่มและกินเนื้อได้ แต่เรื่องประเสริฐเช่นนี้กลับถูกทำลายโดยหนอนแมลงเหล่านี้ไปแล้ว

เป้าหมายของทุกคนในหน่วยควบคุมดูแล คือการกวาดล้างหนอนแมลงที่เป็นอันตรายต่อฮ่องเต้ให้ราบคาบ

ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งย่างก้าวของฮ่องเต้ในการทำต้าเหิงให้ดีขึ้นได้

บทที่ 44

หลังจากคนในหน่วยควบคุมดูแลเริ่มเปิดฉากต่อต้านการทุจริตแล้ว
ก็รายงานสถานการณ์ของลี่โจวให้กู้หยวนไปรู้ก่อน

เมื่ออ่านรายงานจบแล้วกู้หยวนไปก็โกรธเป็นอย่างมาก

ปีนี้เจ้าเมืองลี่โจวได้ประหารชีวิตขุนนางทุจริตผู้หนึ่ง ว่ากันว่าขุนนาง
ทุจริตผู้นี้ก่อกรรมทำเข็ญ ชื่นใจหญิงสาวชาวบ้าน คดโกงเป็นกมลสันดาน
เจ้าเมืองลี่โจวยังไม่ทันสอบสวนก็นำบุคคลผู้นี้เข้าคุก หลังจากที่ดีนี้ผ่านการ
ตรวจสอบโดยศาลสถิตยุติธรรมก็พบว่ามีความน่าสงสัย จึงให้เจ้าเมืองลี่โจว
ตัดสินใหม่อีกครั้ง ทว่าเจ้าเมืองลี่โจวถือตนเป็นใหญ่สั่งประหารชีวิตขุนนางผู้นั้น
ทันที

คนในหน่วยควบคุมดูแลตรวจพบว่าขุนนางที่ถูกประหารมีพฤติกรรม
ทุจริตเพียงเล็กน้อย โทษไม่ถึงแกชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นเขามิได้ก่อกรรมทำเข็ญ
ชื่นใจหญิงสาวชาวบ้าน ทั้งหมดเป็นเพราะถูกผู้อื่นใส่ร้าย หากเรื่องมีเพียงเท่านี้
ก็สามารถตัดสินได้ว่าเจ้าเมืองลี่โจวตัดสินคดีผิดพลาด ไม่แยกแยะผิดถูก
ทว่าทันทีที่หน่วยควบคุมดูแลเข้ามาตรวจสอบก็พบเรื่องที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง

ขุนนางที่ถูกพิพากษาประหารชีวิตอย่างผิดพลาดก็คือคนของ 'สำนักศึกษา
ซวงเจิง' ในนครหลวง

ครั้นตรวจสอบอย่างละเอียด คนในหน่วยควบคุมดูแลก็พบว่าเจ้าเมือง
ก็เป็นคนของสำนักศึกษาซวงเจิงเช่นกัน

การตั้งพรรคพวกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นข้อห้ามของจักรพรรดิ
 กุ๋หยวนไปกำลังอ่านจดหมายที่หน่วยควบคุมดูแลส่งกลับมา เพลิงโทสะ
 ของเขาทำให้คนในตำหนักต่างคุกเข่าตัวสั่นอยู่บนพื้น เขายิ้มเยาะพร้อมเอ่ย
 สองคำ "ประเสริฐ ประเสริฐนัก!"

เขาเพิ่งจะกวาดล้างขุนนางชั้นในไปในบรรดาขุนนางไม่กล้าสร้างพรรค
 สร้างพวกเพื่อแสวงหาผลประโยชน์แต่กลับเริ่มตั้งพรรคพวกกับสำนักศึกษา
 แล้วหรือ

กุ๋หยวนไปวางจดหมายลงบนโต๊ะ ไฟโตะยังคงปะทุอยู่ เขาตอบโต้
 อย่างแรง เอ่ยด้วยใบหน้าเย็นเยียบ "ไปเรียกอาจารย์ใหญ่สำนักกั๋วจื่อเสวีย
 มาเข้าเฝ้า"

เช้าวันต่อมาหลังประชุมราชสำนักในตอนเช้าเสร็จสิ้น ก่อนที่เหล่าขุนนาง
 จะลาถอยก็ถูกฮ่องเต้พาตัวไปยังสำนักกั๋วจื่อเสวียในฐานะของผู้สังเกตการณ์
 ศิษย์ในสำนักกั๋วจื่อเสวียกำลังอ่านท่องตำราเสียงดังเสนาะเพราะพรึง
 ส่วนอาจารย์ใหญ่ได้พาเหล่าอาจารย์มารับเสด็จฮ่องเต้ที่หน้าสำนักกั๋วจื่อเสวีย
 แล้ว

เหล่าขุนนางติดตามอยู่เบื้องหลังพลางนึกกว่าที่ฮ่องเต้เสด็จมาเพราะ
 ชุกคิดได้จับพลัน จึงติดตามอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพร้อมทั้งมองดู
 เหล่าอัจฉริยะในสำนักกั๋วจื่อเสวีย

หลังเยี่ยมชมบรรดาศิษย์ในสำนักแล้ว บรรดาขุนนางต่างนึกว่าเสร็จภารกิจ
 แล้ว แต่กลับคิดไม่ถึงว่าอาจารย์ใหญ่จะเชิญพวกเขาเข้าไปในห้องเรียนด้วย
 สีหน้าเคร่งขรึม

เก้าอี้และโต๊ะหลายชุดถูกจัดวางเรียงไว้ในห้อง เหล่าขุนนางมองหน้ากัน
 ก่อนอาจารย์ใหญ่จะเดินขึ้นไปข้างหน้าแล้วกล่าวด้วยเสียงลุ่มลึก "ทูลเชิญ
 ฝ่าบาทและเชิญได้เท่าที่หลายนั่งลงเถิด"

เสนาบดีกรมโยธา มองไปยังตำแหน่งด้านหน้าสุด "ฝ่าบาท จะประทับ
 ตรงนี้เลยหรือไม่พะย่ะค่ะ"

แต่กั๋วหยวนไปกลับเดินไปด้านหลังทุกคนแล้วเอ่ยว่า "เจิ่นจะนั่งด้านหลังสุด"
"จะเป็นไปได้อย่างไรพะยะคะ" เสนาบดีกรมอากรกล่าวด้วยความตื่นตระหนก
"ฝ่าบาทจะนั่งอยู่ด้านหลังพวกกระหม่อมได้อย่างไร"

ทว่ากั๋วหยวนไปนั่งลงไปแล้ว สีหน้าของเขาเรียบเฉย "นั่งเถิด"

ทุกคนต่างพากันสับสน สุดท้ายก็ทยอยนั่งลง

ตามปกติแล้วขุนนางตำแหน่งสูงจะนั่งอยู่ข้างหน้า เนื่องจากครั้งนี้ฮ่องเต้
นั่งอยู่หลังสุดขุนนางตำแหน่งสูงจึงต้องนั่งอยู่ข้างหลังแทน

หลังจากขุนนางทุกคนหย่อนกายลงนั่งอาจารย์ใหญ่ก็เอ่ยปาก ประโยคแรก
ของเขาทำให้ขุนนางทั้งห้องตกตะลึงจนหัวใจแทบหยุดเต้น "ผู้น้อยต้องการ
จะเล่าเรื่องการต่อสู้ของหนิวเกาที่เกิดขึ้นในรัชสมัยของฮ่องเต้องค์ก่อนให้ได้เท่า
ทุกท่านฟัง"

การต่อสู้ของหนิวเกาเป็นการต่อสู้อันโกลาหลในขณะที่ยังต้องตั้งค้อน
ยังมีพระชนม์ชีพ เป็นสงครามนองเลือดทางการเมืองระหว่างฝ่ายที่นำโดย
ได้เท่าหนิวกับฝ่ายที่นำโดยได้เท่าขึ้นผู้ใหญ่อื่นๆ

ฮ่องเต้องค์ก่อนศัรฐาในพระพุทธศาสนา หากพูดให้น่าฟังก็มีความเมตตา
รับฟังคำแนะนำ พูดให้ไม่น่าฟังก็คือเป็นคนหูเบา การต่อสู้ของหนิวเกาในครั้งนั้น
สร้างความวุ่นวายให้กับราชสำนัก ฮ่องเต้องค์ก่อนเพียงลงพระราชอาญาด้วย
การโบยคนละสามสิบทีเพื่อให้พวกเขาอยู่ในกรอบบ้างก็เท่านั้น ทั้งหนิวเกาและ
อีกฝ่ายเห็นว่าวิธีของฮ่องเต้องค์ก่อนนั้นอ่อนแอมาก จึงแข่งขันกับฝ่ายตรงข้าม
เพื่อช่วงชิงตำแหน่งและอำนาจในราชสำนัก พวกเขาต่อสู้เพื่อคำว่า 'กฎหมาย
ไม่ลงโทษคนหมู่มาก'

กระทั่งฮ่องเต้องค์ปัจจุบันพระราชสมภพ ฮ่องเต้องค์ก่อนจึงคิดใช้ไม้แข็ง
เพื่อกำจัดความวุ่นวายให้โอรสของตน พรรคพวกที่อยู่ในเหตุการณ์การต่อสู้
ของหนิวเกาซึ่งทำลายราชสำนักมาตลอดแปดเก้าปี จึงร่วงลงจากหลังม้า
ที่ละคน

เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่อง que ที่ทุกคนต่างไม่กล้าเอ่ยถึงและได้กลายเป็นเรื่อง
ต้องห้ามไปแล้ว

ทว่าตอนนี้อาจารย์ใหญ่แห่งสำนักแก้วจื่อเสวียกำลังเฝ้าถึงเรื่องนี้ต่อหน้าขุนนางในราชสำนักทุกคนและต่อหน้าพระพักตร์ของฮ่องเต้

ขุนนางที่มีความอ่อนไหวทางการเมืองสูงสังเกตเห็นถึงความผิดปกติแล้วผู้ที่อยู่ใกล้ฮ่องเต้ที่สุดก็กำลังฟังอาจารย์ใหญ่กล่าวทุกถ้อยคำด้วยลำตัวที่ตั้งตรงและกล้ามเนื้อหดเกร็ง

"การตั้งพรรคพวกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนเป็นข้อเสียที่เกิดขึ้นในหลายๆ ราชวงศ์" อาจารย์ใหญ่กล่าวเสียงดัง "ขณะที่ฝ่าบาทองค์ก่อนยังมีพระชนม์ชีพ การต่อสู้ของหนิวเกาเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น และการต่อสู้ของหนิวเกานี้เป็นข้อพิพาทระหว่างสองฝ่ายที่นำโดยขุนนางคนสำคัญในราชสำนัก สนามรบแห่งข้อพิพาทนี้มีได้เกิดเพียงในนครหลวงเท่านั้น แต่ยังอยู่ที่..."

บางคนมีเชื้อไหลออกมาบนศีรษะแล้ว พวกเขาก็ม้วนหน้าดูเล็กน้อย ไม่กล้าฟังต่อไปอีก

ในเวลานั้นเสียงของฮ่องเต้ก็ดังขึ้นเรียบๆ จากด้านหลัง "เงยหน้าขึ้น แล้วตั้งใจฟัง"

ดังนั้นเหล่าขุนนางจึงผินใจเงยหน้า ไม่กล้าพลาดแม้ชั่วขณะ ยิ่งฟังหัวใจของพวกเขาก็ยังจมดิ่งลง

อาจารย์ใหญ่พูดถึงตอนที่ขุนนางห้องถิ่นสองกลุ่มใส่ร้ายและสังหารกันเอง เพราะความขัดแย้ง การกระทำเหล่านี้ถูกเปิดโปงทีละน้อยด้วยการนองเลือดทุกประโยคเพียงพอที่จะทำให้คนพรั่นพรึง

ฮ่องเต้นั่งอยู่ด้านหลังสุด แผ่นหลังของขุนนางเหล่านั้นล้วนอยู่ในสายตาเขา ครั้นขุนนางบางคนลอบมองก็เห็นทหารองครักษ์ยืนอารักขาอยู่นอกห้องพร้อมกับดาบยาวตรงเอว จับพลันนั่นเองแผ่นหลังของพวกเขา ก็เปิกโขกไปด้วยเหงื่อ

ในที่สุดซึ่งไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเพียงใด การต่อสู้ของการเล่นพรรคเล่นพวก แสนยากลำบากนี้ก็ถูกเล่าจบลงเสียที ขณะที่อาจารย์ใหญ่เดินมาหาฮ่องเต้ ขุนนางส่วนใหญ่ที่นั่งแถวหน้าต่างถอนหายใจโล่งอกโดยพร้อมเพรียงกัน สมองของพวกเขา รู้สึกผ่อนคลายไปแล้วครั้งหนึ่ง ก่อนเริ่มครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนว่า

เหตุใดวันนี้ฝ่าบาทถึงได้พาพวกเขามาอย่างล้นนักกังวลเสีย ทั้งยังมีเป้าหมายเพื่อพาพวกเขามาฟังเรื่องนี้ด้วย

อาจารย์ใหญ่กล่าวอย่างนอบน้อม "ฝ่าบาท บัดนี้กระหม่อมเล่าย้อนแล้วพะยะค่ะ"

กั๋นยวนไปที่นั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้ไม้ซึ่งแกะสลักเป็นลายบุปผาได้ยืดยาวก็พยักหน้าเล็กน้อย เคาะนิ้วอยู่บนที่พักแขน สีหน้ามองไม่ออกว่าดีใจหรือโมโห ก่อนกล่าวว่า "เช่นนั้นก็เล่าใหม่อีกรอบหนึ่ง"

สมบัติของอาจารย์ใหญ่มีหยาดเหงื่อไหลย้อย เขาไม่กล้าล่าช้าแม้แต่นิดเดียว ก้าวเท้ายาวๆ ไปเบื้องหน้าอีกครั้ง

เล่าครั้งแล้วครั้งเล่า บรรยาการทั่วห้องเรียนตึงเครียดยิ่ง กั๋นยวนไปกวาดตามองก็เห็นว่าบางคนนั่งไม่ติดเก้าอี้แล้ว

เถียนฝูจึงส่งถ้วยน้ำชาให้กั๋นยวนไป กั๋นยวนไปจิบช้าๆ โฟโทะสะในใจตอนแรกมอดดับลง

อะไรคือความแตกต่างระหว่างฝ่ายที่นำโดยขุนนางชั้นสูงกับฝ่ายที่นำโดยสำนักศึกษาหรือผู้ที่มิภูมิหลังในท้องถิ่น

ทุกฝ่ายล้วนต้องการยึดครองแผ่นดิน อำนาจ และทรัพยากรของกั๋นยวนไป ใช้สิ่งที่กั๋นยวนไปไม่มีมารบรวมขุนนางของกั๋นยวนไป และใช้ความใจกว้างของผู้อื่นเป็นเครื่องมืออย่างสมบูรณ์

ทว่าความเอื้ออาทรของฮ่องเต้จะได้มาง่ายๆ ได้อย่างไร

กั๋นยวนไปดับกระหายแล้วก็วางถ้วยชาลง เขากวักมือเรียกเซวียหย่วนซึ่งยืนตัวตรงอยู่ที่ประตูด้านหลัง มุมปากเซวียหย่วนยกขึ้น ก่อนเดินเข้าไปหา แล้วกล่าวเสียงแผ่วเบา "ฝ่าบาทมีสิ่งได้รับสั่งพะยะค่ะ"

หัวใจเต้นรัวเร็ว นี่คือนี่หัวใจแห่งความจงรักภักดีจริงหรือ

เซวียหย่วนลอบมองกั๋นยวนไป ต้องการเห็นเขายิ้ม ไม่อยากเห็นเขาเกรี้ยวกราดเช่นนั้น ถ้าโกรธจนส่งผลเสียต่อพระพลานามัยจะทำอย่างไร นี่นะหรือเป็นหัวใจที่ภักดีอย่างแท้จริง

กั๋นยวนไปโอย "เจ้าไปเชิญราชครูหลี่เป่าเข้ามา ตอนนั้นเขาผ่านเหตุการณ์

การต่อสู้ของหนิวเกาด้วยตัวเอง น่าจะเล่าได้มีอรรถรสกว่าอาจารย์ใหญ่"

เซวียหยวนลุกขึ้นยืน เงาตัวทอดลงมาตามตัว เขารับคำด้วยเสียงหนึ่ง ก่อนหมุนตัวก้าวเท้ายาวๆ จากไป

กู่หยวนไปถูกเงาตัดบังทัศนวิสัยอยู่ครู่หนึ่ง เขามองตามแผ่นหลังของเซวียหยวนไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อมองแวบแรกก็พบว่าเซวียหยวนดูเหมือนจะสูงขึ้นเล็กน้อย

กู่หยวนไปขมวดคิ้วถาม "ปีนี้เซวียจิวเหยาอายุเท่าใดแล้ว"

เถียนฝูชิงครุ่นคิด เอ่ยอย่างไม่แน่ใจ "น่าจะยี่สิบสี่แล้วพะยะคะ"

ยี่สิบสี่แล้วยังจะได้อีกหรือ กู่หยวนไปมองดูขุนนางแต่ละคนที่เคร่งเครียดตรงหน้าพลางคิดไปเรื่อยเปื่อย เจิ่นเฟิงจะยี่สิบเอ็ด เหตุใดจึงไม่สูงขึ้นแล้ว

ขุนนางด้านหน้าภาวนาให้อาจารย์ใหญ่พูดเร็วขึ้นกว่านี้อีกสักนิด แล้วในที่สุดอาจารย์ใหญ่ก็เลากรอบนี้จบทว่ายังไม่กล้าลงไป ก่อนขยับขึ้นน้อยที่อยู่ข้างกายฮองเต้จะเดินเข้าไปบอกว่า "ท่านอาจารย์ใหญ่ รีบลงมาเถิด วันนี้ท่านเหนื่อยมามากแล้ว อากาศข้างนอกร้อนนัก ท่านกลับไปพักผ่อนก่อนได้"

ครั้นทุกคนเห็นว่าอาจารย์ใหญ่เดินลงมาก็นึกว่ามันจบลงแล้ว หัวใจจึงพลันผ่อนคลาย สีหน้าล้วนเผยความโล่งใจออกมาให้เห็น ทว่าฮองเต้ที่อยู่เบื้องหลังยังคงไม่ตรัสคำ จึงไม่มีใครกล้าส่งเสียงหรือขยับตัวส่งเดช

หลังจากความเงียบงันผ่านพ้นไปหนึ่งเค่อเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นหน้าประตู ทุกคนเงยหน้ามอง เห็นหลี่เปา นักปราชญ์ขงจื้อผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือเดินเข้ามาพร้อมกับไม้เท้า เขาก้าวไปเบื้องหน้าที่ละก้าว เมื่อเห็นสายตาของขุนนางทุกคนที่จับจ้องมาก็สุดหยาใจเข้าลึก ก่อนกล่าวด้วยเสียงอันดังและทรงพลัง "วันนี้ผู้ชราในที่นี้ เพื่อเล่าเหตุการณ์การต่อสู้ของหนิวเกาที่ก่อความวุ่นวายให้แก่ราชสำนักในยุคสมัยฮองเต้ก่อนให้ได้เท่าทุกท่านฟัง!"

บรรดาขุนนางต่างรู้สึกเวียนศีรษะตาลาย หัวใจเต้นรัวเร็วจับปล้นประเดี้ยวโล่งอกประเดี้ยวตึงเครียด เช่นนี้น่าตกใจจนสองขาสั่นเทาและอยากจะวิ่งหนี

แม้ดวงอาทิตย์ภายนอกจะจำทว่าไม่ร้อนแรง อย่างไรก็ดีคนภายในห้อง

กลับเหมือนอยู่ในช่วงกลางฤดูร้อนเดือนเจ็ด ร้อนจนแทบหายใจไม่ออก

หลังจากหลิเปาเล่าจบและถูกคนส่งออกไปแล้ว ครั่งนี้ก็ไม่มีใครกล้า
ผ่นคลายอีก

ก๊วยวนไปรื้ออยู่ครู่หนึ่งก่อนถามขึ้นอย่างเกียจคร้าน "ได้ทำทุกท่าน
มีความเห็นใดหรือไม่"

ไม่กล้าขยับ ไม่กล้ามีความเห็น

เสนาบดีทั้งหกกรมและขุนนางคนสำคัญในจวนว่าการต่างๆ ข้าเลื่อง
มองกัน ได้ทำจ้าวหัวหน้าสภาองคมนตรีก้มหน้างุด หัวหน้าที่ปรึกษาราชกิจ
แห่งสภาการปกครองก็ทำเช่นเดียวกัน ทั้งสองแห่งนี้ไม่มีเรื่องเสียหายเกี่ยวกับการ
การตั้งพรรคพวกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว

ผ่านไปครู่หนึ่งในที่สุดก็มีคนก้าวออกมาแล้วเอ่ยว่า "ความยุ่งเหยิง
ในการสมคบคิดมีแต่จะทำให้ราชสำนักปั่นป่วน ท้นที่ที่พบเจอจะต้องลงโทษ
สถานหนักไว้การผ่อนปรน!"

"เสนาบดีกรมอาญาพูดได้ถูกต้อง" ฮ่องเต๋ตริส "เช่นนั้นการลงโทษ
สถานหนักที่ว่านี้ควรจะลงโทษอย่างไร"

เสนาบดีกรมอาญาเอ่ยว่า "จำแนกการสอบสวนตามระดับของโทษ
พะยะคะ"

ก๊วยวนไปพยักหน้า น้ำเสียงอ่อนโยนลงเล็กน้อย "ท่านเสนาบดีกรมอาญา
กล่าวได้ถูกต้อง เจ็นก็คิดเช่นนี้"

ครั้นขุนนางทุกคนได้ยินความอ่อนโยนในน้ำเสียงของฮ่องเต๋ตริสความตึงเครียด
ก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

เสนาบดีกรมอาญากลับไม่กล้าคิดเหลวไหล เขารู้สึกโดยสัญชาตญาณว่า
ฮ่องเต๋ยังมีได้เอ่ยในสิ่งที่ต้องการจะพูด และถ้อยคำเหล่านั้นจะต้องเป็น
เนื้อหาหลักในการออกมารั้งนี้อย่างแน่นอน

เป็นไปตามคาด ฮ่องเต๋ถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเดิม "เช่นนั้นหากขุนนาง
ท้องถิ่นที่เป็นหนึ่งในผู้สมคบคิดใช้อำนาจส่วนตัวในมือกำจัดขุนนางอีกคนที่
ไม่มีโทษสถานหนักถึงตาย และจัดสรรพรรคพวกของตัวเองเข้าแทนในตำแหน่ง

ที่ขาด เช่นนี้ควรลงโทษสถานใด"

จุ๋ๆ เสนาบดีกรมอาญาเกิดความกอดตันอันใหญ่หลวง เขาไต่ร่ตรอง ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความรอบคอบ "สมควรลงโทษฐานที่บิดเบือนกฎหมาย เล่นพรรคพวกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและประพฤติผิดศีลธรรมพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้มิได้ตรัสว่าดีหรือไม่ดี เพียงแต่หันไปเรียกถาม "เสนาบดีกรมปกครอง ท่านเห็นว่าควรทำเช่นไร"

ทุกคนไม่เข้าใจว่าเหตุใดฮ่องเต้ถึงเรียกเสนาบดีกรมปกครองอย่างกะทันหัน จึงหันไปมองเสนาบดีกรมปกครองปราดหนึ่งซึ่งบัดนี้เขาก็เห่อซุ่มไปทั้งศีรษะแล้วเช่นกัน ทว่ายังกล่าวด้วยความนอบน้อมว่า "กระหม่อมเห็นว่าท่านเสนาบดีกรมอาญากล่าวได้ถูกต้องพะยะค่ะ"

เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งแล้วที่ฮ่องเต้ปกครองราชสำนักด้วยตัวเอง ซึ่งทุกคนก็ได้ข้อสรุปร่วมกันว่าหากฮ่องเต้พระอารมณดี ก็จะเรียกขุนนางว่าขุนนางที่รัก เช่นนั้นเช่นนี้ หากพระอารมณไม่ดี หรือหากขุนนางคนใดละเมิดข้อห้ามของเขา เขาก็จะเรียกชื่อตำแหน่งเต็มด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย เช่นเดียวกับที่กำลังเรียกเสนาบดีกรมปกครองในขณะนี้

"เจ้ก็คิดว่าเสนาบดีกรมอาญากล่าวได้ถูกต้อง" กุ๋หยวนไปหัวเราะ "บังเอิญว่าตอนนี้เกิดเรื่องที่เจ้กล่าวมาพอดี ในเมื่อท่านเสนาบดีกรมปกครองเห็นดีว่าควรจะจัดการเช่นนี้ เช่นนั้นก็ไปจัดการเรื่องนี้กับศาลสถิตยุติธรรมให้ดีเถิด"

เสนาบดีกรมปกครองไม่ได้มีหน้าที่ในการจัดการเรื่องเหล่านี้ หน้าที่ของเขาระดับ บังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีในใจ "พะยะค่ะ"

ในที่สุดกุ๋หยวนไปก็ลุกขึ้นยืน เขากำลังจะเดินออกไปด้านนอกภายใต้การปรณิบัติของข้ารับใช้ แต่เพิ่งเดินจากไปได้เพียงสองก้าวก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ ก่อนหันกลับมากล่าวว่า "ท่านเสนาบดีกรมปกครอง สำนักที่เกี่ยวข้องกับขุนนางในคดีนี้ก็คือ 'สำนักศึกษาซวงเจิง' "

คนในราชสำนักที่เป็นคนของสำนักศึกษาซวงเจิงต่างตะลึงพรึงเพริด

ฮ่องเต้ยิ้มคราหนึ่ง จากนั้นก็กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา "เจ้หวังว่าท่าน

จะไม่ทำผิดฐานบิดเบือนกฎหมายเพื่อผลประโยชน์"

"ราชสำนักให้ความสำคัญกับขุนนางและควรให้บ้านเมืองและราษฎรมาก่อน" กุ้ยหยวนไปกวาดตาไปยังขุนนางที่ละคน เอ่ยว่า "เจ้านก็หวังว่าขุนนางที่รักทุกท่านคงทราบวาทเรียนสามบทที่พวกเราฟังกันในวันนี้พูดถึงเรื่องอะไรบ้าง"

คนในราชสำนักที่เป็นตัวแทนจวนว่าการต่างๆ เหงือกอฟั่วมั่ว ค้อมตัวลงต่ำ "พะยะค่ะ"

กุ้ยหยวนไปเดินออกมาจากห้องเรียน ทว่าสองขาของเหล่าขุนนางที่อยู่ใต้นักกลับแข็งทื่อ ในขณะที่เหล่าได้เท้าต่างกำลังหวาดกลัวกับเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พลันได้ยินเสียงหนึ่งเอ่ยว่า "เจริญได้ทำทุกท่านกลับเถิด ภารกิจในแต่ละฝ่ายไม่อาจรื้อได้แม้แต่เคอเดียว"

แม่ทัพเซวียที่ถูกฝังอยู่ท่ามกลางบรรดาขุนนางรู้สึกว่เสียงนี้คุ้นหูยิ่งนัก ครั้นเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่า เป็นบุตรชายของตนเอง

เซวียหยวนยิ้มอย่างสุภาพ บุคลิกดูแสนจะไม่ธรรมดาสามัญ

เหล่าขุนนางได้สติและเริ่มออกไปที่ละสองสามคน แม่ทัพเซวียเดินเลียบๆ ไปด้านข้างจนถึงเบื้องหน้าเซวียหยวน กระซิบเสียงเบา "วันนี้ฝ่าบาทเป็นอะไรไป สำนักศึกษาช่วงเชิงเกิดคดีใหญ่อะไร"

เซวียหยวนก้มหน้าเหลือบมองบิดา เอ่ยสบายๆ ว่า "แม่ทัพเซวียคิดจะสืบพระราชประสงค์ของฝ่าบาทหรือ"

แม่ทัพเซวียโมโหจนโบหน้าบึ้งตึง ก่อนก้าวเท้ายาวๆ จากไป

รอกะทั่งทุกคนเดินไปหมด เซวียหยวนจึงจัดดาบที่เอวแล้วรีบไล่ตามทิศทางที่ฮ่องเต้จากไป

ครั้นเขาเดินมาถึงหน้าประตูสำนักแก้วจื่อเสวียรถม้าของฮ่องเต้ก็ออกไปไกลแล้ว เซวียหยวนหลุดหัวเราะ เขามองไปรอบๆ ก่อนก้าวไปข้างหน้าและดึงแม่ทัพเซวียลงจากม้า จากนั้นก็พลิกตัวขึ้นม้าแล้วหวดแล้ "ยาร์!" เพื่อไล่ตามไปยังทิศทางเดียวกับกุ้ยหยวนไป

แม่ทัพเซวียกระที่บเท้าด้วยความเกรี้ยวกราด "ลูกเนรคุณ ลูกเนรคุณ...!"

ผ่านไปเพียงครู่เดียวเซวียหยวนก็ตามขบวนใหญ่ทัน เขาขี่ม้าเลียบไปกับ

รถม้าของกัวยวนไป กระแอมกระโถก่อนเอ่ยว่า "ฝ่าบาท หากพระอารมณไม่ดีขึ้น ก็มาระบายกับกระหม่อมได้นะพะย่ะค่ะ"

เพ็งจะพูดไปได้สองคำก็อดที่จะยิ้มไม่ได้

หลายวันก่อนที่ย่องเต้ดำเขาว่าเป็นเดรัจฉานแล้วทำให้ส่วนนั้นแข็งกึ่งขังมันไปเกิด เชวียหยวนรู้สึกวาระยะหลังนี้ธาตุไฟของตนรุนแรงเกินไป หากถูกตำจนแข็งตัวขึ้นมาอีก แล้วทำให้ผู้อื่นตกใจจะอย่างไร

มือขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นออกมาจากหน้าต่าง กัวยวนไปที่อยู่โรงม้าเผยใบหน้าออกมาให้เห็นเพียงครึ่ง ริมฝีปากสีจางยกมุมขึ้นอย่างขบขัน สันกรวมที่คมชัดแสดงความงามอันเยือกเย็นที่ซ่อนความดุเดือดไว้อย่างเลือนราง "องครักษ์เชวีย นี่มันวาจาอะไรกัน หรือเห็นเงินเป็นพวกโมโหแล้วขอระบายความโกรธกับคนข้างกายเช่นนั้นหรือ"

ยิ่งไปกว่านั้นกัวยวนไปประทับโทะสะได้นานแล้ว เหตุใดต้องทำให้ตัวเองชุนช่องหมองใจเพราะคนเขลากลุ่มหนึ่งด้วย หากต้องขาดใจตายไป...

กัวยวนไปอดไม่ได้ที่จะมองไปยังคอของเชวียหยวนผ่านหน้าต่างรถม้า เขายังจำความรู้สึกที่ได้ปลดปล่อยความโกรธและความหงุดหงิดนานาชนิดที่ข่มไว้ส่วนลึกของหัวใจขณะที่กัดยวนครวญก่อนได้ บอกตามตรงว่า มันรู้สึกดีมาก นับตั้งแต่เขาทะลุมิติมายังต้าเหิงจนถึงตอนนี้ ก็มีเพียงเชวียหยวนเท่านั้นที่สามารถอดทนให้เขาระบายอารมณ์ใส่ได้ เชวียหยวนมีผิวหนึ่งหน้าเหมือนกับสุนัขบ้า กัวยวนไปสามารถแสดงการกระทำและวาจาที่ไม่สอดคล้องแก่การเป็นฮ่องเต้ ทั้งยังสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ภายในระยะเวลาสั้นๆ

เขาทำเช่นนั้นกับคนอื่นไม่ได้ ทำกับหัวหน้าทหารองครักษ์จางไม่ได้ ทำกับเถียนฝูเจิงไม่ได้ ทำกับฉูเว่ยไม่ได้ ทำกับคนในหน่วยควบคุมดูแลก็ไม่ได้ ล้วนทำไม่ได้ทั้งนั้น

กัวยวนไปคือภูเขาลูกหนึ่ง ชุนเขาในหัวใจของพวกเขาถูกนี้ไม่อาจพังทลายหรือฉุนเฉียวได้ จะต้องสงบนิ่ง ไม่อาจระบายความรู้สึกในใจ จะต้องเป็นคนທີ່ลึกซึ้งคาดเดาไม่ถูก อุทิศตนเพื่อรับใช้บ้านเมืองและราษฎร

เมื่อผ่านไปนานก็ทำให้เกิดความเหงาอยู่บ้าง

จักรพรรดินบนเส้นทางสายโดดเดี่ยวก็คงเป็นเช่นนั้นกระมัง แต่จะว่าไป กู้หยวนไปก็ยังคงเป็นชายหนุ่มที่มองโลกในแง่ดีและอนาคตไกล ผู้ซึ่งชื่นชอบในการผจญภัยและความตื่นเต้นจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอยู่ดี

เซวียหยวนเห็นว่าสายตาของกู้หยวนไปไม่ละไปจากคอของเขาเลย ทันใดนั้นก็รู้สึกคันตรงส่วนที่ถูกกัดก่อนหน้านี้ เขายกมือขึ้นลูบบริเวณคอที่รักษาหายแล้ว เหลือบมองกู้หยวนไปก่อนโน้มตัวลงไปกับหลังม้า มือหนึ่ง ค้ำตัวรถม้าไว้เพื่อทรงตัว ยืนศรัทธาเข้าไปใกล้หน้าต่างแล้วกระซิบด้วยความเจ้าเล่ห์ว่า "ฝ่าบาทประสงค์ที่จะกัดคอของกระหม่อมอีกครั้งหรือพะย่ะค่ะ"

กู้หยวนไปเหลือบตาขึ้นมองเขา

เซวียหยวนเลียริมฝีปากเบาๆ พลันหัวเราะออกมา "ฝ่าบาทโปรดปรานชู่จวีมิใช่หรือ อีกทั้งวันนี้ก็พระอารมณืไม่ดี เช่นนั้นกระหม่อมกับได้เท้าจางเตะชู่จวีให้ฝ่าบาททอดพระเนตรดีหรือไม่พะย่ะค่ะ"

"กระหม่อมคิดว่าของรางวัลไม่จำเป็นต้องมากมาย" ดวงตาดำขลับของเซวียหยวนจับจ้องอยู่ที่กู้หยวนไป กล่าวที่เล่นที่จริงว่า "ฝ่าบาททรงพระสรวลและทรงพระเกษมสำราญ เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว"

บทที่ 45

เวลาที่เซวียหย่วนมองเขานั้นคล้ายกับสัตว์กินเนื้อตัวหนึ่งซึ่งจ้องมองเหยื่อที่กำลังจะมาถึง

ต่อให้เขาจะกล่าววาทนาฟังอีกสักเพียงใดก็หวนไปก็ไม่มีรู้สึกสั่นสะท้านในทางตรงข้ามกลับรู้สึกวาทนาฟังของเซวียหย่วนมีบางอย่างแฝงอยู่ เขากำลังเสแสร้ง ไม่ก็กำลังมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น

ความประทับใจแรกนั้นสำคัญอย่างแท้จริง ซึ่งความประทับใจแรก ความประทับใจสอง และความประทับใจสามที่เซวียหย่วนมอบให้ก็หวนไปนั้น...ล้วนไม่น่าประทับใจเท่าไร ถ้อยคำเช่นนั้นของเขาคลายหวนโย แต่ผลที่ได้กลับไม่ดีเท่าเถียนฝูเซิงหรือหัวหน้าทหารองครักษ์จางเลย

ด้วยเหตุนี้บนใบหน้าของฮ่งเต้จึงมิได้ปรากฏรอยยิ้มหรือความอ่อนโยนที่เซวียหย่วนอยากเห็น แต่กลับพยักหน้าด้วยความเฉยเมย จากนั้นก็จับหน้าต่างรถม้าให้ปิดลงโดยไม่ลังเล

หน้าต่างรถม้าปิดลง ก่อให้เกิดกระแสลมปะทะขมับสองข้างของเซวียหย่วน

เซวียหย่วนแฉ่งที่อยู่อู่ครูหนึ่งก่อนจะยึดตัวขึ้นอย่างช้าๆ เขาหุบยิ้มยกมือขึ้นเช็ดมุมปากของตัวเองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คิดในใจว่า *ข้ายังมีน้ำหนักเพียงนั้นเชียวหรือ*

นี่ก็หวนไปหมายความว่าอย่างไรกัน

ในเวลาหนึ่งเองหัวหน้าทหารองครักษ์จางที่อยู่อีกด้านของรถม้าก็ขี่ม้าเข้ามาใกล้เสียงเกลี้ยกล่อมอ่อนโยนดังขึ้นโดยมีรถม้ากั้นกลาง "ฝ่าบาท ได้เท่าที่ท่านต้องการเรื่องนี้ได้ดีแน่พะยะค่ะ อย่าได้ทรงเป็นกังวล ถนอมพระวรกายมั่งกรด้วย"

ฮ่องเต้ที่อยู่ภายในรถม้าถอนหายใจและตอบกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นกัน "เงินไม่เป็นอะไร ไม่ต้องเป็นห่วง"

จางชวี่ยิ้มๆ ยึดตัวตรงไม่กล่าวอะไรอีก ทันใดนั้นก็รู้สึกถึงสายตาทิ่มไม่ประสงค์ดีโดยสิ้นเชิงจากดวงตาคู่หนึ่ง เขาหันกลับไปมองตามสายตานั้นก็เห็นเขี้ยวหยวนที่กำลังมองเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์จากฝั่งตรงข้าม

ฮ่องเต้เคยกล่าวไว้ว่าให้เรียนรู้จากเขี้ยวหยวนให้มาก หัวหน้าทหารองครักษ์จางจึงยิ้มๆ พยายามรักษามุกตลกที่สงบและมั่นคงของหัวหน้าทหารองครักษ์แห่งตำหนักส่วนหน้าเอาไว้

เขี้ยวหยวนละสายตาดูกลับมา มองคู่มือของตัวเอง เขาค่อยๆ กุมบังเหียนแน่นขึ้น

ความเคลื่อนไหวของสำนักตรวจการกับหน่วยควบคุมดูแลยังคงดำเนินต่อไป

ก่อนการต่อต้านการทุจริตจะเริ่มต้นกู่หยวนไปได้เมื่อเวลาไว้มากกว่าหนึ่งเดือน เพื่อให้ผู้มีความสามารถตรวจพบพระราชประสงค์เรื่องการต่อต้านการทุจริตของฮ่องเต้ และสามารถขุดใช้เงินจำนวนมากที่ตนยังยกไป รวมถึงมีเวลาหากองทุนสำรอง บัดนี้เขายังจะต้องคนพวกนี้ไม่ได้ กู่หยวนไปเพียงแค่ออให้พวกเขาขายเงินที่กินเข้าไปออกมาให้หมด แล้วเขาก็จะสามารถเปิดตาข้างหนึ่งปิดตาข้างหนึ่ง* ได้

และเหลือไว้เพียงผู้ที่ไร้ความสามารถในการรับรู้สัญญาณซึ่งกู่หยวนไปได้ให้ไว้ล่วงหน้า ทั้งยังไร้ความสามารถในการต่อต้านกู่หยวนไป

ภายนอกสำนักตรวจการอาจดูไร้ความเมตตา หลังจากการตรวจสอบ

* ปิดตาข้างหนึ่งปิดตาข้างหนึ่ง หมายถึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

ก็จะไม่รับการเชิญสังสรรค์ ไม่รับสินน้ำใจและจะจับตัวคนไปในทันที ส่วนฝ่ายที่อยู่ในที่ลับนั้นโหดเหี้ยมยิ่งกว่า พวกเขาใจมอมอย่างไม่คาดคิดหลังจากผ่านไปครึ่งเดือน และขับไล่ขุนนางทุจริตที่สามารถรับมือกับสถานการณ์ได้ เหล่านั้นออกไปโดยสิ้นเชิง

ยิ่งสืบยิ่งใหญ่โต ยิ่งใหญ่โตยิ่งสืบ ผู้คดโกงในมณฑลจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ ล้วนเริ่มนั่งไม่ติดเก้าอี้ ขุนนางบางคนยังคงพยายามเติมเต็มช่องว่าง และบางคนวางแผนที่จะหลบหนีไปพร้อมกับเงินทันที

ชิงโจว มณฑลซานตง

ผู้ว่าการอำเภอคนหนึ่งกำลังกระวีกระวาดเก็บข้าวของเตรียมพาครอบครัวหลบหนี ท้องฟ้าภายนอกมืดครึ้ม เป็นเวลาเหมาะสมในการออกจากเมือง รถม้าถูกเตรียมไว้จนจวนแล้ว ทรัพย์สินเงินทองกองเต็มพื้นที่ครึ่งหนึ่งภายในคันรถ ผู้ว่าการอำเภอผู้นั้นนั่งอยู่บนรถม้าด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เหื่อชุ่มเต็มหน้าผาก

สุหยินของเขานั่งอยู่ด้านข้างด้วยจิตใจที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยเช่นกัน "พวกเราจะหนีไปทั้งอย่างนี้หรือ"

ผู้ว่าการอำเภอสูงขึ้น "ไม่หนีได้หรือ เจ้าอยากจะทำเงินทองทั้งหมดในบ้านออกมาเติมช่องโหว่การทุจริตหรือ! ต่อให้เจ้าคิด พวกเราก็ไม่ได้มีเงินมากมายถึงเพียงนั้น!"

ผู้เป็นภรรยาไม่ได้อีกแล้วอันใดอีก สายตาที่มองเงินทองภายในรถนั้นเปี่ยมไปด้วยความโลภ

รถม้าสองคันแล่นมาถึงหน้าประตูเมือง ผู้ว่าการอำเภอผู้นั้นเลิกม่านรถขึ้นกล่าวกับทหารรักษาการณ์ของเมืองว่า "เปิดประตูให้ข้าออกจากเมือง!"

ครั้นเห็นว่าเป็นได้เท่าในเมือง ทหารรักษาการณ์ของเมืองก็รีบร้อนไปเปิดประตูเมือง

รถม้าเคลื่อนตัวออกไปท่ามกลางราตรีอันมืดมิด ผู้ว่าการอำเภอผู้นั้นยกแขนเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อบนใบหน้า ไม่อยากจะเชื่อว่าตนจะออกมาได้ง่ายดาย

เพียงนี้

ภรรยาของเขายิ้มออกมาแล้ว เขามองรอยยิ้มของนาง ในใจพลันเกิด
กลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง ทว่าบัดนี้ก็ออกมาจากเมืองแล้ว รถม้าแล่นไป
ตลอดทั้งคืน วันรุ่งขึ้นใครจะรู้ว่าเขามุ่งหน้าไปยังที่ใดเล่า

ผู้ว่าการอำเภอจึงยิ้มออกมาเช่นนั้น เพียงแต่รอยยิ้มในการหลบหนี
เอาตัวรอดนี่คงอยู่ได้ไม่นาน รถม้าก็หยุดลงอย่างกะทันหัน ภายในรถแกว่งไหว
ผู้ว่าการอำเภอกับสุหรินของเขาถูกกระแทกจนเวียนศีรษะตาลาย

"เกิดอะไรขึ้น!" เขาพยายามทรงตัว ก่อนคำรามด้วยความโมโห "บังคับ
รถม้าไม่เป็นหรือ!"

ด้านนอกรถม้ากลับเงียบสงัด ไม่มีเสียงตอบรับ หัวใจของเขาเต้นแรง
กลางสังหรณ์ร้ายๆ เข้าใจใจอีกครั้ง

เขายื่นมือสั่นเทาออกไปเลิกลำนำรถม้าขึ้นดู ทันใดนั้นก็ตกตะลึงจนหัวใจ
พลันหยุดเต้น

เขาเห็นว่าด้านนอกมีคนกลุ่มหนึ่งถือคบไฟพร้อมล้อมรอบรถม้าสองคัน
ของเขาไว้ ทุกคนพกดาบขนาดใหญ่อย่างเป็นระเบียบ สีหน้าที่สะท้อนอยู่
ภายใต้คบไฟนั้นเคร่งขรึมน่ากลัว

ชายผู้หนึ่งในชุดขุนนางเดินนำเข้ามา เขามองดูผู้ว่าการอำเภอที่กำลัง
จะหลบหนีก็หัวเราะเสียงดังกังวาน "จำวหนิงเอ๋ยจำวหนิง นี่เจ้ากำลังเตรียม
หลบหนีหรือ"

ผู้ว่าการอำเภออุทานเสียงหลง "เจ้า..."

รองผู้ว่าการอำเภอที่เดิมทีเป็นคนเงียบขรึมหัวเราะเย็นชาสองที กระตุก
สันหลังที่โก่งงอในวันธรรมดาพลันยืดตรง ดวงตาของเขาเป็นประกาย มองดู
จำวหนิงแล้วกล่าวเสียงดังทรงพลัง "มีข้าอยู่ เจ้าอย่าได้คิดที่จะหนีเลย! เจ้า
ซูดเลือดซูดเนื้อราษฎรมากมายเพียงนี้ คิดว่าจะหนีพ้นหรือ อย่าแม้แต่จะคิด!
ข้าจะจับเจ้าเดี๋ยวนี้ รอจนหน่วยควบคุมดูแลของฝ่าบาทมาถึงเมืองหลวงแล้ว
ก็จะส่งตัวเจ้าให้พวกเขาสอบสวน!"

ผู้ว่าการอำเภอเอ่ยเสียงเข้ม "ข้ากับเจ้ามีอันใดให้เคืองขุน!"

คบไฟส่องสว่างยังใบหน้าของทุกคนท่ามกลางความมืดมิดและช่วยคลายความเหินห่าง รองผู้ว่าการอำเภอเหลือบมองไปยังสายสืบทุกคนที่ถือคบไฟรอบตัว จากนั้นก็กล่าวอย่างขัดถ้อยขัดคำ "เจ้านึกว่าพวกข้าอยากก่อกรรมแทนเจ้าเช่นนั้นหรือ! เจ้านึกว่าพวกข้าอยากถูกชาวบ้านสาปแช่งเช่นนั้นหรือ! ที่นี่คือเมืองหงวู่! ไม่ใช่วังเงินรังทองของเจ้า! มีสิ่งใดบ้างที่พวกข้าไม่กล้าราชสำนักส่งคนมาสืบเรื่องการทุจริตแล้ว ยังมีสิ่งใดที่พวกข้าไม่กล้าทำบ้าง!"

ครั้นเขาพูดถึงตอนท้ายก็กำหนัดแน่น เส้นเลือดสีเขียวที่ปูดนูนเด่นตบดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตาร้อนระอุ

บางคนในกลุ่มสายสืบที่อยู่ข้างหลังทนไม่ไหวจึงส่งเสียงกันด่าอันขุนเคื่องและเจี๊ยะปุด เสียงเหล่านี้ดังขึ้นเป็นระลอก ทุกคนที่รู้สึกขัดกับหลักมโนธรรมของตนกลับตาคมดิ่งลงไป อดที่จะนึกถึงราษฎรในเมืองมิได้

จ้าวหนิง ขุนนางทุจริตมองดูคนกลุ่มนี้แล้วก้มหน้าลงอย่างสิ้นหวัง

เรื่องเช่นนี้สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกท้องที่

ขุนนางดีที่เป็นหัวราษฎรบางคนก้าวออกมาเป็นผู้นำในการจับกุมขุนนางทุจริตและยึดหลักฐานการทุจริตของพวกเขาไว้ รอเพียงราชสำนักส่งคนมาตรวจสอบ บางท้องที่ไม่มีขุนนางก้าวออกมา也会有เหล่าบัณฑิตที่เป็นฝ่ายลงแรง หลังจากเหล่าบัณฑิตที่ติดต่อกับนครหลวงอยู่เป็นนิจรู้เรื่องความเคลื่อนไหวและระดับความรุนแรงในการต่อต้านการทุจริตแล้ว บางสิ่งก็จุดประกายขึ้นในใจ บางสิ่งที่ว่านี่เองที่มอบความกล้าหาญให้พวกเขามารวมตัวกัน แล้วเรียกร้องให้ราษฎรยับยั้งการกระทำชั่วร้ายด้านตะวันออกเสริมกำแพงด้านตะวันตก* ของขุนนางทุจริต ทำให้ขุนนางทุจริตเหล่านั้นไม่กล้าเคลื่อนไหวและไม่กล้าใช้เงินส่วนตัวชดเชยแทนส่วนที่ถูกยกออกไป

"ทุกท่าน!" เหล่าบัณฑิตร้อนใจจนเหงื่อท่วมศีรษะ แต่กลับพยายามอย่างเต็มที่เพื่อบอกผู้คนเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตของราชสำนักซ้ำแล้วซ้ำเล่า

* รื้อกำแพงตะวันออกเสริมกำแพงตะวันตก เป็นสำนวน หมายถึงแก้ไขปัญหาก็ให้พอพ้นตัว ดึงจากทางหนึ่งไปปิดอีกทางหนึ่ง

พวกเขาพูดจนคอแห้งผากด้วยเสียงอันดังและหนักแน่น "ราชสำนักจะต้องจับขุนนางทุจริตได้อย่างแน่นอน! ฝ่าบาทจะต้องให้คนที่กลั่นแกล้งราษฎรตามอำเภอใจเหล่านี้ได้รับโทษ!"

สมัยราชวงศ์ต้าเหิงนั้นมีอิสระในการกล่าวคำวิจารณ์ต่อหน้าธารกำนัล ทว่าในระบบราชสำนักเช่นนี้ ผลจากการที่เหล่าบัณฑิตซึ่งยังมีได้เป็นขุนนาง ล่วงเกินเหล่าขุนนางจะเป็นอย่างไรพวกเขาก็ไม่อาจทราบได้ หากพวกเขาทำเช่นนี้แล้วราชสำนักมิได้สืบหาขุนนางทุจริต พวกเขาก็จะอยู่เหมือนตายทั้งเป็น

แต่เมื่อพวกเขามองดูชาวบ้านที่เปี่ยมไปด้วยการเฝ้าคอย มองดูราษฎรที่ตะโกนว่า "ฝ่าบาททรงพระเจริญ" และ "ขุนนางทุจริตสมควรตาย" ก็เกิดพลังเอื้อล้นอยู่ในอก อารมณ์เช่นนี้ทำให้พวกเขาแข็งแกร่งยิ่งขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับขุนนางทุจริตเหล่านั้น

ขุนนางมือสะอาด ปัญญาชน และราษฎรเหล่านี้ได้ใช้ความพยายามอันยิ่งใหญ่ที่จะสร้างสถานการณ์ซึ่งส่งผลดีแก่ราชสำนัก ราชสำนักก็จะไม่นิ่งดูตายโดยเด็ดขาด

ระยะนี้ในนครหลวงได้ปรากฏสิ่งหนึ่งที่มีชื่อว่า 'ข่าวสารต้าเหิง' ซึ่งมีชายอยู่ในร้านขายตำราของสกุลจางแห่งจิงซีและชายเพียงหนึ่งร้อยฉบับต่อวันเท่านั้น

บทความในนั้นมักจะติดตามกระบวนการต่อต้านการทุจริตอยู่เสมอ เป็นต้นว่าช่วงนี้มีขุนนางคนใดหลุดจากตำแหน่งในอำเภอใดบ้าง ข้อโกงเรื่องใดบ้าง กระทั่งเรื่องนี้เกี่ยวโยงไปถึงเรื่องใดบ้างล้วนถูกบันทึกไว้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวน่าประทับใจ มุมมอง และประโยชน์ของการต่อต้านการทุจริตของผู้คนจากทุกพื้นที่ นับเป็นการนำความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตระดับแผ่นดินออกสู่สายตาราษฎรอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ทำให้ราษฎรในนครหลวงแย่งชิงกันต่อแถวหน้าร้านขายตำราของสกุลจางตั้งแต่ก่อนฟ้าสางเพื่อที่จะได้เห็นเนื้อหาใน 'ข่าวสารต้าเหิง' เป็นคนแรก

ราษฎรในนครหลวงไม่รู้ว่าเหตุใดเมื่อพวกเขาเห็นสิ่งเหล่านี้ก็คล้ายกับเห็นของอันเป็นที่รักและไม่อยากที่จะพลาดมันไป ทุกครั้งที่พวกเขาเห็นราษฎรในแต่ละพื้นที่หลังน้ำตาดังสายฝนเวลาที่มีขุนนางหลุดออกจากตำแหน่งก็พลันน้ำตาคลอเบ้าโดยไม่รู้ตัว ลอบซบน้ำตาเสียวๆ และเมื่อได้ยินมณฑลจังหวัด หรืออำเภออื่นกล่าวสรรเสริญถึงพระมหากษัตริย์คุณของฮ่องเต้แล้ว ก็ยิ่งอดที่จะยิ้มกว้างด้วยความภาคภูมิใจมิได้

บทความและเนื้อหาเช่นนี้ง่ายต่อการรวมตัวราษฎร กระชับความรู้สึกเป็นเจ้าของแว่นแคว้นและความเป็นกลุ่มเป็นก้อนที่มีต่อผู้ปกครองอย่างยิ่งแน่นอนว่านี่คือฝีมือของกั๋นหยวนไป

ในโรงน้ำชา

ผู้เล่าเรื่องเคาะไม้ปัลลุสตี* โดยมี 'ข่าวสารต้าเหิง' วางอยู่ข้างมือ เขากล่าวด้วยเสียงอันดัง "...รองผู้ว่าการอำเภอในเมืองหวงผู่กับสายสืบทุกคนนำตัวผู้ว่าการอำเภอละโมภกลับไปในเมือง! ได้ยินว่าเป็นเพราะเหล่าราษฎรถูกจำกัดเวลาจึงไม่อาจออกจากบ้านได้ พวกเขาจึงมองเหตุการณ์นี้จากรอยแยกของประตูและหน้าต่าง พวกเขาปิติยินดีและต้องการจะให้ร้องแสดงความดีใจ แต่กลับต้องปิดปากของตนไว้เพราะเกรงว่าจะทำให้เหล่าเด็กชายเด็กหญิงที่หลับสนิทสะดุ้งตื่น"

"ก่อนที่เจ้าหน้าที่หน่วยควบคุมดูแลของราชสำนักพวกเราจะไปถึงชาวเมืองหวงผู่ต่างเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทุกวัน ไม่นานญาติให้คนนอกเข้าออกเพื่อป้องกันมิให้ผู้ว่าการอำเภอหลบหนี หลังจากเจ้าหน้าที่หน่วยควบคุมดูแลของพวกเราไปถึงก็ได้ตรวจสอบจนวนของผู้ว่าการอำเภอและยังจางท้องถิ่นโดยละเอียด จึงพบว่ามีการฉ้อโกงครั้งยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง! เจ้าหน้าที่หน่วยควบคุมดูแลใช้เวลาสามวันก็สามารถสรุปจำนวนที่ผู้ว่าการอำเภอเมืองหวงผู่ฉ้อโกงไปได้อย่างถี่ยิบ" ผู้เล่าเรื่องพนมมหายใจอย่างเย็นชา เคาะไม้ปัลลุสตีอีกครั้ง "รวมทั้งสิ้นสามแสนตำลึง! มันคือรายได้สิบปีของชาวหวงผู่กว่า

* ไม้ปัลลุสตี เป็นท่อนไม้สี่เหลี่ยมขนาดยาวประมาณ 6 นิ้ว ใช้ตบลงไปทีละเพื่อเรียกสติของผู้ฟัง

พันครัวเรือนเชียว! ไม่ต้องกล่าวถึงจำนวนการทุจริต หน่วยควบคุมดูแลของพวกเราก็คงไม่ได้และฝ่าบาทก็คงทนไม่ได้อย่างแน่นอน! วันนั้นคนของหน่วยควบคุมดูแลได้ตัดสินโทษประหารชีวิตให้กับผู้ว่าการอำเภอหวงผู ครั้นการตัดสินถูกประกาศทั่วทั้งเมืองต่างให้ร้องยินดี รวมถึงชาวนาที่ทำงานอย่างหนักว่าโค่นปล้นจนสิ้นเนื้อประดาตัวก็พากันน้ำตาไหลออกสองตา"

"ลูกเด็กเล็กแดงไม่เข้าใจความโศกเศร้าของพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ทว่าก็กระโดดโลดเต้นยินดีตามไปด้วย พ่อแม่ปู่ย่าตายายเหล่านั้นเช็ดน้ำตาจนเประเปื้อนเสื้อผ้า ทั้งยังสั่นก้นลงกับสถานการณ์เรื่องผู้ว่าการอำเภอจ้าวหนิงในตอนนี้อย่างยิ่ง ในวันที่จ้าวหนิงถูกตัดสินชีวิตนั้นในทั่วระบอบคลาคล่ำไปด้วยผู้คน เสียงให้ร้องว่า 'ประเสริฐนัก!' ดังไปไกลร้อยหลี่ เมื่อถึงเวลาคมดาบฟาดฟันลง ศีรษะของจ้าวหนิงผู้นั้นก็ถูกบั่นแล้ว!"

"ประเสริฐนัก!"

เสียงให้ร้องดังทั่วด้านล่างเวที ทุกคนต่างอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้นเร้าใจ "แล้วหลังจากนั้นเล่า ทรัพย์สินที่ค้นได้จากจวนขุนนางทุจริตเล่า!"

ผู้เล่าเรื่องยิ้มเอ่ย "ก่อนที่จะฝ่าบาทจะส่งคนไปปราบปรามพวกทุจริตก็ได้กำหนดข้อบังคับไว้แล้ว ทรัพย์สินทุกอย่างที่รับมาจากขุนนางทุจริต ส่วนหนึ่งแบ่งให้ท้องที่เพื่อใช้ประโยชน์ในการก่อสร้าง เงินที่มาจากราษฎรยอมนำไปใช้เพื่อราษฎร อีกส่วนหนึ่งเก็บเข้าราชสำนักเพื่อเติมท้องพระคลัง"

"คำว่าก่อสร้างคำนี้ถูกเขียนไว้ในรายงาน เป้าประสงค์เพื่อใช้ในการสร้างและตกแต่ง ทรัพย์สินส่วนที่ฝ่าบาทแบ่งไว้ให้ท้องที่นั้น จะนำมาใช้ในการซ่อมแซมถนน!"

"ซ่อมแซมถนนรี" คนที่อยู่ด้านล่างทักถาม "จะเริ่มซ่อมแซมถนนแล้ว"

ภายในห้องส่วนตัวของโรงน้ำชาภูเขายวนไปยกถ้วยชาขึ้น ทว่ากลับฟังคำอันเร้าร้อนนำหลงใหลของผู้เล่าเรื่องชั้นล่างจนใจลอย สัมผัสไปชั่วขณะ

หลังจากได้ยินผู้คนเบื้องล่างเริ่มเสวนาถึงเรื่องการซ่อมแซมถนนกัน อย่างกระตือรือร้นแล้ว เขาก็ยิ้มเล็กน้อยและจิบน้ำชาอย่างแผ่วเบา

การที่ราชสำนักสามารถทำในสิ่งที่ราษฎรโหยหาได้ต่างหาก จึงจะเป็น

วิธีที่ได้ผลที่สุดในการพิชิตและรวบรวมใจของผู้คน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3z72jJJ>